

NHỚ QUÊ HƯƠNG

MỘT CHÚT GI' ĐỂ' NHỚ ĐỂ' THƯƠNG.

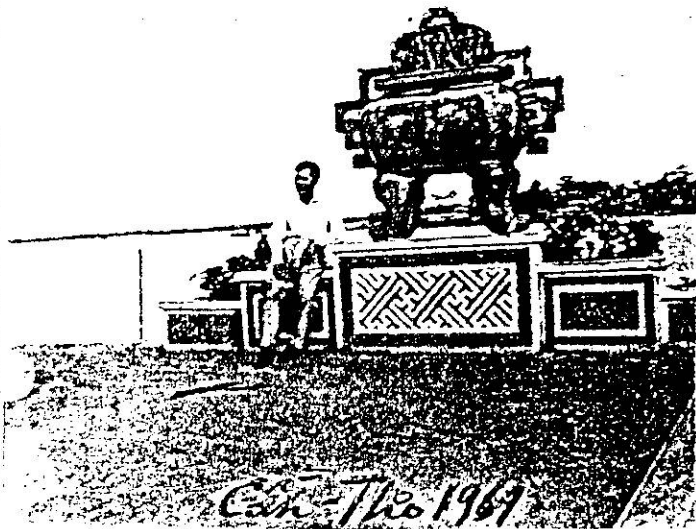
Thăm thoát đã gần 10 năm rồi nhĩ. Con dề-mèn ưa phiêu lưu bây giờ đã thấy mòn mỏi; có lúc nó thèm muốn được trở về quê hương thăm lại ngọn lúa xanh rờn, để' tắm nắng những ngày trưa hè oi bức. Nhưng quê hương quá xa vời; con dề-mèm còn nhớ từng cây phượng-vĩ, từng khúc sông xanh mát, từng chiếc cầu khỉ gập ghềnh khó đi..., và còn những gì nữa. Bây giờ nó đã mệt tất cả; bây giờ nó đang lang-thang giữa một vùng trời đầy building, đầy hăng xướng. Núi đồi và rừng thông xanh thắm của trời Âu vẫn không làm nó quên được những hình ảnh mộc mạc chất phác của quê nó. Để' rời từ rừng núi xa Xăm của Grenoble, con dề-mèn đã thả hồn vào mây để' trở về thăm Đà-lạt, Nha-trang, vũng-tầu, Saigon, Châu-dộc, Gò-công....

Con dề-mèn xuất thân từ Cần Thơ; nó rất thích đi phiêu-vì ngay từ lúc mới lên ba, Cha nó đã dẫn nó đi khắp các tỉnh miền Nam : nào là đèn xanh với đèn đỏ thật là phồn thịnh, nào là Vũng-Tầu với Bãi trước Bãi sau đầy thích thú, nào là Nha-Trang với Hải-học-viện đầy những thú kỳ dị, với bãi cát trắng mịn bóng dừa, nào là Đalat với suối Vàng với thác Gougah; nào là Gò-Công với ruộng trắng trong ; nào là Hếtien với chùa Hang đầy mơ ước.... biết bao thú vị mà

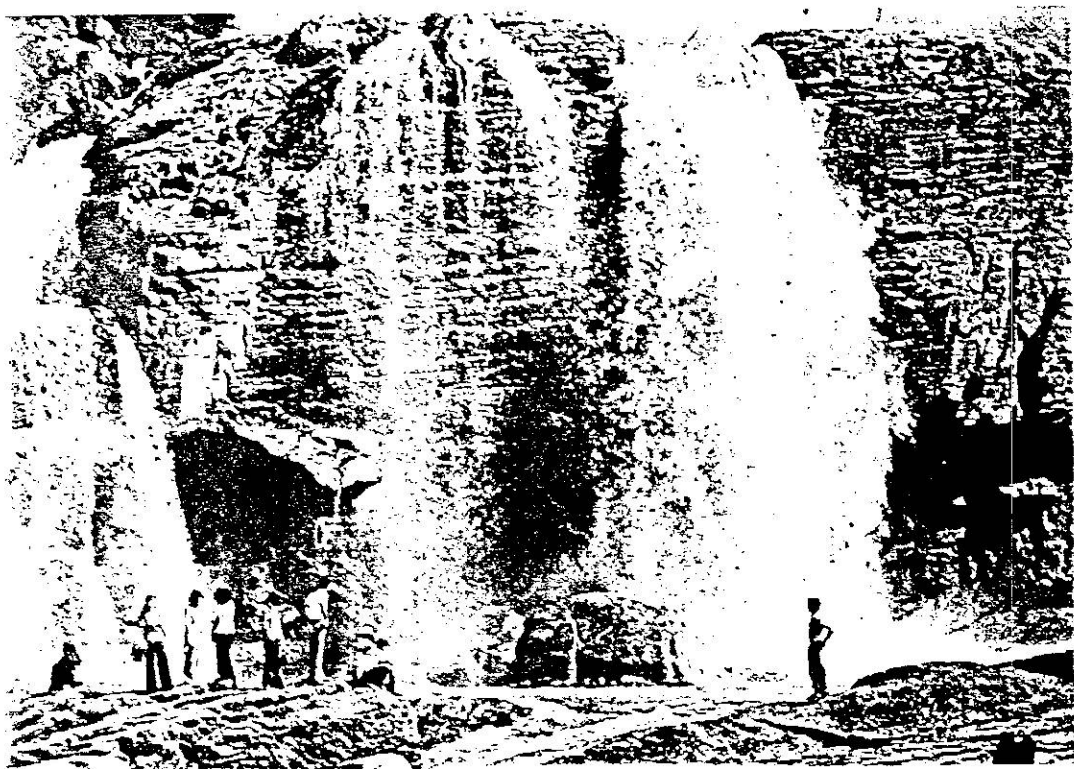
con dề-mèn đã đánh mất một buổi chiều hè ra đi không bao giờ trở lại. Con dề-mèn chỉ thấy tiếc rằng nó còn quá bé nhỏ nên không thể thương yêu quê hương nó sâu đậm hơn. Trí óc non nớt của nó không

làm sao thấy được hình ảnh một giang sơn gấm vóc, lúc đó nó chỉ biết thụ hưởng và thích thú trước những sự kiện và hình ảnh mới lạ đầy thiện cảm, ngây thơ và cũng đầy khiêu gợi....

Bây giờ có đi xa con dề-mèn mới thấy quê mình đẹp.

Và ra đi vẫn giữ tình quê, con dề-mèm bây giờ đã khôn lớn và đã hiểu biết nhiều hơn. Mẩu phiếu lưu luôn thúc đẩy nó đi khắp đó đây để tìm lại những gì đã đánh mất hôm qua. Nhưng giữa trời Âu đầy tuyết phủ, con dề-mèm chợt thấy cô đơn và nuối tiếc chuỗi ngày đã qua. Biết đến bao giờ nó mới được trở về quê hương để thăm lại thành phố cần thơ thân yêu, nơi chôn nhau cắt rốn của nó; để được đi dạo trên bển Bạch-đăng những ngày chúa nhật; để được tay trong tay đi thăm hồ Than-thở; và để được rong chơi dưới bắt trên những bãi cát trắng mịn buổi chiều về....Thèm thương tiếc nuối và thương yêu những hình ảnh đơn sơ của ngày xưa, con dề-mèm chợt bật khóc bên cạnh rừng thông xanh biếc. Tiếng vu vi của gió và tiếng thông reo lại càng làm nó buồn hơn. Tâm hồn nó bây giờ như một buổi sáng đầy sương mù của thành phố Đà-lạt. Hoang mang như đang bị lạc lõng giữa biển mênh mông, con dề-mèm trông thật đáng thương. Có ai biết đâu rằng ở tận đáy lòng nó có một ước mơ thật nhỏ nhoi nhưng cũng thật to lớn. Một ước mơ thật đơn giản và thuần túy, một hy vọng của kẻ vong quốc. Con dề-mèm biết rằng mơ ước đó chỉ là một hạt cát bé nhỏ giữa muôn vạn hạt cát khác, mà không biết đến bao giờ sẽ thành một cơn bão lớn. Cơn bão ấy sẽ đem con dề-mèm trở về với những kỷ-niệm của xa xưa, một chút gì để nhớ, để thương....

Thác Gougah

Thề nhưng cuộc đời không đơn giản như con dề-mèm thường mơ ước. Nhiều lúc thấy chua cay, con dề-mèm tự trách đời đầy trái ngang. Có lẽ nó đã sanh nhầm quê hương và nhầm thế kỷ nên ngay nay

Tóm lại, xin đề nghị :

1 - Hàng năm cứ vào sổ báo cuối cùng trong năm, danh sách quý AH đã quá vãng phải được đăng lại trong LT. Hình thức (format) như sau :
chúng 4 hay 5 dòng. (Thí dụ)

Dòng (1) AH Nguyễn-v-A, 1911-1980, Tổng trưởng CC (chức vụ cao nhất)
Dòng (2) Nghĩa trang BCD, lot G, Wash DC (Địa chỉ mộ)
Dòng (3) Địa chỉ của người thừa kế để liên lạc gửi báo
Dòng (4) "Chúc quý AH...Hẹn gặp sau" (Tóm tắt chúng tôi hay 2 dòng những cảm nghĩ độc đáo hay triết lý sống, mà lúc còn sống muốn nói với bạn bè hay con cháu v..v...)

2 - Danh sách các AH hiện tại được đăng hàng năm vào sổ LT đầu năm
Hình thức như cũ.

3 - Danh sách các AH đã mất liên lạc được đăng tiếp sau danh sách
trên. Dĩ nhiên vào danh sách không hoạt động. Hình thức như cũ.

Thiện nghĩ với những phương tiện computer hiện tại, vấn đề duy trì danh sách không còn là một khó khăn, dù có đến ngàn AH. Chỉ cần một AH thiện chí cộng thêm cái "personal computer". Mong quý AH chấp thuận đề nghị này.

A.H. ở Sacto. CALIF. 87

(Tiếp theo trang 60 NHỚ QUÊ HƯƠNG)

nó phải mang thân phận một kẻ viễn-Xứ. Để rồi ngày lại qua ngày, con đề-mèn đang già ứa theo thời gian. Tiếng reo ngày xưa nay không còn nữa và cọng cỏ xanh thơm cũng đã tàn phai. Con đề-mèn đang trở thành một kẻ cộc cằn, khô khan. Tâm thức của nó đang đi vào quên lãng. Con đề-Mèn chỉ còn muốn ngủ thôi. Nó muốn ngủ thật lâu để rồi không còn thấy con người đang tranh dành từng mảnh đất, từng miếng cơm. Và ngay cả những ước mơ, hy vọng cũng đang tan biến theo cát bụi, thời gian. Con đề-mèn mơ ước được thanh tiên để treo ngay thời gian lại để nó được quay về với thuở xa xưa, để kỷ niệm không bị chết dần trong nó. Hình ảnh thương yêu không còn đậm đà, chan chứa như ngày xưa nữa. Con đề-mèn chợt muốn viú lầy một lớp bước không gian, một khoảng thời gian vừa thoáng thấy, để còn giữ lầy một chút gì để nhớ, để thương....

Một chút gì để nhớ, để thương, con đề-mèn bây giờ ngủ yên vui nơi vùng trời xa xăm đó. Con đề-mèn đã từ bỏ cuộc chơi để sống mãi trong kỷ niệm. Núi đồi cũng không còn hùng vĩ như ngày nào. Con đề-mèn còn kiêu căng hăng say vùng vẫy giữa bầu trời tự do. Thông xanh giờ đã ngừng tiếng gió. Ngay nao nó là của rừng thông, bây giờ rừng thông đang quên nó. Nắng ấm chợt phớt lạnh trên không trung. Con đề-mèn có nghe thấy không nhỉ? Thời gian và không gian đã ngừng động theo giấc ngủ yên của đề như để giữ lầy một hình ảnh thương yêu, một giấc mơ chưa thực hiện và một chút gì để nhớ, để quên

(19-II-1987)

THANH TRANG

LTAHCC

Aí nữ AH Trần-cao-Sơn (Pháp)
Trang 62